

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ

ΠΡΕΙΣ μέραις τοῦπραματευτῆ ἡ κόρη, ἡ Νατάσσα ἦταν χαμένη· ἔξαφνα, τὴν τρίτην νύκτα φτάνει στὸ σπίτι τῆς ἀναίσθητῆ· ἡ μάνα κι' ὁ γονεῖός τῆς ἄρχισαν νὰ τὴν ρωτοῦν· μ' αὐτὴ δὲν τοὺς ἀκούει, καὶ τρέμει καὶ δὲν εἰμπορεῖ ἀνασασμὸ νὰ πάρῃ. Λυπᾶται ἡ μαννούλα τῆς, πονεῖ καὶ ὁ γονεῖός τῆς. Σιμὰ τῆς ἐκαθήσανε ὥρα πολλὴ κι' ἐφόγαν στὸ τέλος, μὰ δὲ μπόρεσαν τὸ μυστικὸ νὰ μάθουν. Καὶ ἡ Νατάσσα ἔγεινε καθὼς καὶ πρῶτα, ποῦ ἦταν χαρούμενη καὶ γελαστή, κόκκινη σὰν τὸ μῆλο, καὶ μὲ ταῖς φιλενάδες τῆς μαζὺ νὰ βγαίη πάλι ἄρχινησε νὰ κάθεται στὴν πόρτα. Μιὰν ἡμέρα, ἐκεῖ ποῦ ἐκαθόντανε μὲ ἄλλαις φιλενάδες, νὰ σου περνᾷ μιὰ τρόικα¹ μὲ δρόμο ἀπ' ὄμπρός τους μὲ ἓνα νηὸ παλληκαρῶ. Ἀπάνω στ' ἀλογά του εἶχ' ἀπλωμένο ἀκριβὸ σκουτί. Μέσα στὴ σάνια² στέκει ὁ ἴδιος ὀρθὸς καὶ τινε διευθύνει καὶ διώγει ὄλους ἀπ' ὄμπρός καὶ τοὺς σκορπάζει ὄλους. Καθὼς ἐζύγωσε κοντὰ ἐγύρισε καὶ εἶδε· καὶ ἡ Νατάσσα μιὰ ματιὰ τοῦ ρίγνει, μὰ ἐκεῖνος ἐπέταξε σὰν ἀστραπή. Νεκρῶθηκ' ἡ Νατάσσα. Τρέγει μὲ μιᾶς στὸ σπίτι τῆς: «Ἐκεῖνος εἶνε, λέγει, τὸν γνῶρισα, εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος! Βοηθήστε,

πίστετε με, φιλενάδες μου!» Οἱ ἄμοιροι γονοὶ τῆς μὲ λύπη τᾶκουγαν αὐτὰ κουνώντας τὸ κεφάλι. Τῆς λέγει ὁ πατέρας τῆς: «Μονάκιβὴ μου κόρη, γιὰ πὲς μου ποῖός σ' ἀδίκησε, πὲς μου, 'μολόγησέ το». Μὰ ἡ Νατάσσα ἄρχισε νὰ κλαίῃ πάλι, κι' ἓνα δὲν εἶπε λόγος πιά. Πρωτὴ τὴν ἄλλῃ μέρα ἦρθε χωρὶς νὰ τὴν καλέσουνε στὸ σπίτι ἡ προξενήτρα, καὶ τῇ Νατάσσα νὰ 'παινᾷ ἀρχίζει, κι' ὀμιλία ἀνοίγει τοῦ πατέρα τῆς: «Σεῖς ἔχετε τὸ πρᾶμμα

Σ. Δ. Π. Σ. Μετ' ἰδιαζούσης εὐφροσύνης ἡ «Ποικίλη Στόα» συγκαταλέγει ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν τῆς τὸν πολῦτιμον καὶ λόγιον φίλον κύριον Ἀγαθοκλ. Κωνσταντινίδην. Δὲν εἶναι ἄγνωστον τ' ὄνομά του εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, διότι οὐχὶ ἀπαξ καὶ ἡ «Ἐστία» καὶ τὸ «Νέον Πνεῦμα» ἐκόσμησαν τὰς σελίδας τῶν διὰ τῶν ὀράτων μεταφράσεων τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, ἐν αἷς ἄριστα ζωγραφίζεται καὶ ἀντιγράφεται ἡ φύσις ἀμιλλωμένη πρὸς τὸ πρωτότυπον. Ὁ κ. Κωνσταντινίδης εἶναι καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ῥωσσοῦ μεταφραστῆς τοῦ «Ταξειδίου τοῦ Τσαρέβιτς», ἔγραψε δὲ καὶ πρωτότυπα διηγήματα, τολσοῖζοντα, ἠθικώτατα καὶ συμβολικώτατα. Τὸν λίαν μετρίωφροντα καὶ ἀγαπητὸν φίλον ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρὸς τὴν «Ποικίλην Στόαν» πολῦτιμον συνεργασίαν του.

¹ Τρόικπος ἄμαξα.

² Ἐλεγκθρον.

καὶ μεις τὸν ἔμπορο· καλὸ τὸ παλληκάρι εἶνε
καὶ χάρισ εἶχει περισσαῖς, πλούτη καὶ φρονιμάδα·
δὲ σκύβει σὲ κανένα ἔμπρὸς γιὰτ' ἔχει τὸ δικό του
καὶ ζῆ σὰν ἕνας ἄργοντας. Κ' ἔξαφνα θὰ χαρίσῃ
τῆς νύφης γούνα ἀκριβὴ καὶ χρυσοκεντημένα
φορέματα καὶ ἀρμαθιαὶς γοντρὸ μαργαριτάρι
καὶ δαχτυλίδια ὀλόγρυστα. Περονώντας χθὲς τὸ βράδυ
τὴν εἶδε ποῦ καθόντανε στὴν πόρτα. Αἱ τί λέγεις,
καλὴ δὲν εἶν' ἡ πρότασι; Τὴν πέρνει ἀπὸ τὸ σπίτι
καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὴν ἐκκλησιά καὶ τήνε στεφανώνει!»
Καὶ στὸ τραπέζι κάθεται ἡ προξενήτρα, τρώγει
κι' ὄλο τὰ ἴδια κοπανᾷ· καὶ ἡ φωγῆ ἡ νύφη
δὲν ἔχει τὸ κεφάλι τῆς ποῦ νὰ τὸ γύρη. «Ἄς πάη,
λέει ὁ πατέρας τῆς, ἄς πάη μὲ ὄλη τὴν εὐχὴ μου·
παντρέψου τον, Νατάσσα μου, παντρέψου τον, παιδί μου.
Μέσα στὸ σπίτι μοναχὴ, στενοχωριέσαι, αἰώνια
δὲ θάσαι δὲ ἀνύπαντρη, κ' εἶνε καιρὸς νὰ χτίσης
φωλιὰ γιὰ τὰ παιδάκια σου, νὰ γύρουν τὰ καυμένα
ν' ἀναπαυθοῦν». Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο ἡ Νατάσσα
καὶ νὰ μιλήσῃ θέλησε· μὰ ἔξαφνα τὸ κλάμα
ἀρχίνησε κι' ἀγκομαχεῖ, καὶ κλαίει καὶ γελαίει·
ἔτρεξ' ἡ προξενήτρια μὲ ταραχὴ κοντὰ τῆς
καὶ τὴν ποτίζει κρυὸ νερό· κι' ὄσο ἔγε περισσέψει
στὸ μαστραπᾶ, τὸ ἔγυσε στὴν κεφαλὴ τῆς κόρης.
Χτυποῦνται, δέρνοντ' οἱ γονοί, συνέφερε ἡ Νατάσσα
καὶ λέει: «Εἶνε ἅγιο γιὰ μὲ τὸ θέλημά σας·
σᾶς ὑπακούω· τὸ γαμπρὸ καλέστε στὸ τραπέζι
καὶ κάμετε πολλὰ ψωμιὰ τοῦ κόσμου γιὰ νὰ φάη
καὶ φέρετε πολὺ κρασί νὰ πιῆ καὶ νὰ γλεντίσῃ·
καλέστε καὶ τοὺς κριταῖς νὰ ῥθοῦνε στὸ τραπέζι!».
«Μετὰ χαρᾶς σου, κόρη μου· καὶ τὴ ζωὴ μ', ἀκόμη
γιὰ σένα εἶμαι ἔτοιμος νὰ τήνε θυσιάσω,
φτάνει νὰ εὐχαριστηθῆς καὶ νὰ διασκεδάσῃ!»
Κ' ἐκάμανε συμπόσιο τρανὸ καὶ δοξασμένον·
φέρνουν ἀμέτρητα ψωμιὰ, φαγιὰ, κρασιὰ περισσία,
ποῦ ὄλοι ἐθαμάζανε. Νὰ καὶ οἱ τιμημένοι
ἔφτασαν μουσαφίριδες. Φέρνουνε καὶ τὴ νύφη
εἰς τὸ τραπέζι. Τραγουδοῦν ὄλαις ἡ φιλενάδες
καὶ κλαίνε. Νὰ ποῦ φάνηκαν καὶ τοῦ γαμπροῦ ἡ σάνιαις.
Νὰ κι' ὁ γαμπρὸς—καὶ ὄλοι τοὺς καθίζουν στὸ τραπέζι.
Χτυποῦνε τὰ ποτήρια τους, βροντοῦνε, φέρνει γύρο
κι' ὁ ἀσημένιος μαστραπᾶς καὶ χαϊροῦνε ὄλοι
κ' εὐκιοῦνται—οἱ μουσαφίριδες εἶν ὄλοι μεθυσμένοι.

ΓΑΜΠΡΟΣ

«Μὰ δὲ μοῦ λέτε, φίλοι μου, ἡ ὡμορφὴ μας νύφη
τί ἔχει καὶ πικραίνεται; δὲν ἔφαγε, δὲν ἤπιε,
δὲ μᾶς ἐκέρασε!» Σ' αὐτὸν ἡ νύφη ἀπολογιέται:
«Ἢρθ' ὁ καιρὸς γιὰ νὰ σᾶς πῶ καὶ νὰ σᾶς ἠμολογήσω
τὸ πῶς ἡ δόλια μου ψυχὴ δὲν ἔχει ἡσυχία·
μέρα καὶ νύχτα ἀδιάκοπα τὰ δακρυά μου τρέχουν
ἀπὸ ἕνα ὄνειρο κακὸ ὅπου εἶδα—καὶ λυποῦμαι».
«Καὶ ποῖο ν' αὐτὸ τὸ ὄνειρο; τῆς λέγει ὁ γονεῖός τῆς.

τὸ ὄνειρό σου 'πέ μας το, κόρη μ' ἀγαπημένη».
 «Εἶδα—τούς ἀποκρίνεται, — πῶς μπήκα σ' ἕνα δάσος
 πολὺ πυκνό, καὶ ἦτανε ἡ ὥρα περασμένη·
 Μόλις πίσω ἀπ' τὰ σύνεφα ἔλαμπε τὸ φεγγάρι·
 τὸ μονοπάτι ἔχασα. Στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη
 δὲν ἀκουγότανε ψυχὴ· κουνούσαν ταῖς κορφαῖς των
 τὰ πεύκα καὶ τὰ ἔλατα μονάχα· ξάφνω βλέπω
 σὺν μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά — μπροστά μου μιὰ καλύβα.
 Κοντοζυγόνω· χτύπησα—σωπαίνουσε, φωνάζω—
 κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται. Τὴν πόρτα ἀνοίγω, μπαίνω.
 Μὲς τὴν καλύβα ἦταν φῶς. Κυττάζω καὶ τί βλέπω...
 ἀσήμια καὶ μαλάματα παντοῦ λαμπακοποῦνε...»

ΓΑΜΠΡΟΣ

«Καὶ δὲ μοῦ λές τί ἄσχημο βλέπεις εἰς τὸνειρό σου ;
 Θὰ πῆ πῶς θᾶσαι πλούσια εἰς ὅλη σου τὴ ζήση».

ΝΥΦΗ

«Μὰ στάσου, δὲν ἐτέλειωσε ἀκόμη τὸνειρό μου.
 Τ' ἀσήμια, τὰ μαλάματα, τὰ χουσοκεντημένα
 σκουτιά, ταῖς τσόχαις, τὰ γαλιὰ κ' ἐκείνα τὰ κασμήρια
 τοῦ Νόβγοροδ καμάρωνα κ' ἐθαμάζω μονίχῃ.
 Ὅταν ἀκούω μιὰ φωνὴ καὶ ἄλογα νὰ τρέχουν...
 Στὴν πόρτα φτάσανε σιμά. Χωρὶς καιρὸ νὰ χάσω,
 τὴν πόρτα κλειῶ, καὶ κρύβομαι πίσ' ἀπὸ τὴ θερμάστρα.
 Ἐκεῖ ἀκούω πολλαῖς φωναῖς ! . . . Δώδεκα καλλιχάοια
 μπαίνουσε μέσα καὶ μ' αὐτοὺς μιὰ πέρδικα γραμμμένη,
 μιὰ νηὰ πεντάμορφη· μαζὺ ἐμπήκαν μέσα ὅλοι·
 χωρὶς νὰ προσκυνήσουνε τὴν κρεμασμένη εἰκόνα
 εἰς τὸ τραπέζι κάθονται χωρὶς σταυρὸ νὰ κάμουν,
 χωρὶς κὰν τὰ καπέλα τους νὰ βγάλουσε. Στὴν πρώτη
 τῆ θέσι — ὁ μεγαλείτερος ὁ ἀδερφός καθίζει,
 στὰ δεξιὰ του κάθεται ὁ δεύτερος, κ' ἡ κόρη, —
 ἡ πέρδικα ἢ πεντάμορφη — στ' ἀριστερά. Γελοῦνε,
 φωνάζουσε, γλεντίζουσε, τραγοῦδια λὲν περίσσια,
 μιὰ διασκέδασι τρελλή· χτυποῦνε καὶ βροντοῦνε . . .»

ΓΑΜΠΡΟΣ

«Καὶ δὲ μοῦ λές, τί ἄσχημο βλέπεις εἰς τὸνειρό σου ;
 Ὁὰ πῆ πῶς θᾶσαι εὐθυμῆ—αὐτὸ σοῦ ἐξηγήσει».

ΝΥΦΗ

«Μὰ στάσου, δὲν ἐτέλειωσε ἀκόμη τὸνειρό μου.
 Μεθύσανε· χτυποῦν, βροντοῦν, ἢ εὐθυμία πέρνει
 καὶ δίνει στὸ συμπόσιο. Καὶ μοναχὰ ἡ κόρη
 θλιμμένη κάθεται ἐκεῖ καὶ σιωπᾷ : δὲν τρώγει,
 δὲν πίνει καὶ σὺν ποταμὸς τρέχουν τὰ δάκρυά της.
 Κι' ὁ πῖθὸς μεγάλος ἀδερφός, σφουρίζοντας ἀρπάζει
 ἕνα μαχαίρι κι' ἄρχισε νὰ τ' ἀκονίζει. Βλέπει
 τὴ νηὰ τὴν ὡμορφή κ' εὐθὺς χυμᾷ καὶ τὴν ἀδράχτει
 ἀπ' τὴν πλεξούδα της : τὴ νηὰ τὴνε σκοτόνει ὁ σκύλλος,
 τῆς ἀποκόβει τὸ δεξιὸ τὸ χέρι ! » — «Παραμύθια,
 τῆς ἀποκρένεται ὁ γαμπρός, σὺ μὴ λυπᾶσαι, φῶς μου,
 τὸ ὄνειρό σου δὲν εἶνε κακὸ καὶ πιστεψέ με».
 Κ' ἐκείνη εἰς τὸ πρόσωπο κυττάζοντάς τον, λέγει :

«Κι' αυτό, δὲ λές, ποιανοῦ χειριοῦ τὸ δαχτυλίδι εἶνε ;»
εἶπεν ἡ νύφη ἕξαφνα κ' ἔσηκωθῆκαν ὄλοι
ἀπὸ ταῖς θέσαις των. Κυλᾶ τὸ δαχτυλίδι χάμου,
βροντᾶ: γλωμιάζει ὁ γαμπρὸς καὶ τρέμει σὰν τὸ ψάρι
καὶ ὄλοι οἱ μουσαφῆριδες ταραχθῆκαν. Ἀμέσως
κρατήστ' ἐτον, εἶπ' ὁ κριτής, δέστε τον τὸν κακοῦργο!
Τὸν δέσανε μὲ σίδερα σφιγτά, καὶ τὸν ἐκρίναν
καὶ γλήγορα τὸν κρέμασαν. Δοξάστηκε ἡ Νατάσσα
σ' ὄλο τὸν κόσμο. Καὶ μ' αὐτὸ τελειώνει τὸ τραγοῦδι.

(Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ).

ἈΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ἄδες πῶς τὸ κῦμα κ' ἡ ἀκτὴ
Σφιγτοαγκαλιασμένα
Φιλοῦνται ὀλοένα.
Ἔλα κ' ἐμεῖς, καθὼς αὐτοί,
Ἀγκαλιασμένοι, φίλη
Νὰ σμίξουμε τὰ χεῖλη.

ΠΑΛΙΝ ΦΙΛΗΜΑ

Εἰς μίᾱς ξένης συνοικίας	Νυχτωθήκαμε εἰς τόπο
Μ' ἔφερε κρυφὰ τὸ μέρος	Ποῦ φανᾶρι δὲν φωτίζει,
Τὸ φίλιν νὰ κλέψω μίᾱς	Καὶ τοῦ λέγω: Τόσον κόπο
Ὁ παμπόνηρος ὁ Ἔρωσ.	Ἐν' ἀπλὸ φίλιν ἀξίζει;

Ἀϊ, γυρίζει καὶ μοῦ λέγει:
Ὅποιος θέλει γιὰ νὰ κλέψῃ
Ἐνα φίλημα, δὲν κλαίγει,
Ὅ,τι, φίλε, κι' ἂν ξοδέψῃ.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΜΟΥ

Τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλα	Ἐφτὰ φοραὶς τὰ φίλησα.
Μαλώναν μεταξύ τους	Ἐφτὰ, γιὰ νὰ μὴν σφάλω.
Καὶ γιὰ νὰ παῦσ' ἡ γλωσσά τους	Δὲν ἤυρα νοστιμώτερο
Μ' ἐκάλεσαν κριτὴ τους.	Τὸ ἐν' ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Κἂν ἓνα δὲν ἐνίκησεν
Τὰ χεῖλη θὰ νικούσαν,
Ἄλλὰ τὰ κατεργάρικα
Ἰσιποῦσαν, δὲν μιλούσαν....

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Γ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

